

จ้าวแห่งความสะอาด

ก่อนมาฝากตัวเป็นศิษย์คุณยาย อาตมาไม่เคยรู้เลยว่าท่าน รักความสะอาดเป็นชีวิตจิตใจ ครั้งแรกเห็นบ้านธรรมประสิทธิ์สะอาด สะอ้านก็นึกว่า เป็นธรรมดาของบ้านที่มีผู้หญิงอยู่

วันหนึ่งไปถึงบ้านธรรมประสิทธิ์ก่อนเวลานั่งสมาธิหลาย ชั่วโมง เห็นยายกำลังกวาดบ้านอยู่ก็เข้าไปช่วย ยายกวาดจากเพดาน กวาดฝาบ้าน กวาดโต๊ะ แล้วกวาดพื้น นอกจากนั้น ยายยังเอาผ้าเช็ด ใต้โต๊ะ ใต้บันได เลยถามยายว่า ยายเช็ดใต้โต๊ะทุกครั้งด้วยเหรอ ยาย บอกว่าทุกครั้ง ถามอีกว่าจำเป็นนักหรือ ยายก็ตอบว่าจำเป็น ก็แย้งว่า ใครเขาจะมาดู ยายตอบว่า

“คนอื่นดูหรือไม่ดูไม่สำคัญ สำคัญว่าประการที่ ๑ เรา มันรู้อยู่แก่ใจว่ามันเกลี้ยงจริงหรือไม่จริง แล้วประการที่ ๒ เรารักษา ของในบ้านเราสะอาดมากเท่าไร วิมานของเราที่เกิดแล้วด้วยอำนาจ บุญของเรา มันจะผ่องใสขึ้นมากเท่านั้น”

นี่อาตมาก็เพิ่งเคยได้ยิน ฟังแล้วตกใจ เคยเปิดพระไตรปิฎกเจอแต่ว่า วันหนึ่งพระโมคคัลลาน์ท่านไปเยี่ยมสวรรค์ไปเจอ

วิมานหลังหนึ่ง เจ้าของวิมานยังไม่มาอยู่มีชื่อเจ้าของบอกไว้ เป็นชื่อของคนที่ท่านรู้จักและยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านเห็นว่าข้าวปลาอาหาร สิ่งของต่าง ๆ ที่เขาทำบุญให้ท่าน มันไปรอเขาอยู่ในวิมานในลักษณะเป็นทิพย์ ท่านก็แปลกใจ จึงมากราบถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เป็นไปได้ด้วยหรือ ที่วิมานไปรอทำเจ้าของตั้งแต่เจ้าของยังไม่ตาย แล้วข้าวของที่เขาทำบุญทำทานก็ไปรอเขาอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแทนที่จะทรงตอบว่าเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ไม่ได้ กลับทรงตอบว่า

“โมคคัลลัน ก็เธอไปเห็นมาแล้วไม่ใช่หรือ”

ในพระไตรปิฎก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสกับพระโมคคัลลันเอาไว้สั้น ๆ ไม่ได้ขยายความ เพราะทรงเห็นว่าเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย ตรัสแค่นั้นก็เหลือเฟือแล้ว หลวงพ่ออ่านแล้วก็เลยไม่ได้รายละเอียด ครั้นพอคุณยายมาขยายความ ตกใจ นึกไม่ถึง เลยถามยายต่อไปอีกว่า

“จันยาย คนที่เขาปล่อยบ้านรุ่ง ๆ ร้าง ๆ แต่เขาก็ทำบุญทำทาน ก็แสดงว่าวิมานเขาก็รุ่ง ๆ ร้าง ๆ ไปด้วยสิ”

ยายตอบว่าก็ใช่นะสิ ตายละเราเอ๊ย บ้านพักอาตมาตอนนั้นยังกะโรงจั่วโรงลิเก สมัยนั้นอยู่บ้านชายโสด ไม่ใช่ ๗ วันกวาดบ้านที่หอรอก เดือนหนึ่งถึงว่ากันสักที ทนไม่ไหวจริง ๆ ถึงจะทำ ตั้งแต่นั้นมาก็ขยันกวาดบ่อยขึ้น แต่ให้ถุ่ะยังยาก ยิ่งเลี้ย ๆ ไปว่าเรามันผู้ชาย ไม่จำเป็น นี่ขนาดทั้ง ๆ รุ่ะนะ เลยได้แง่คิดที่ว่า ความดีอะไรทั้งหลายนั้น ถึงรุ่ ๆ นี่แหละ ถ้าไม่ได้ทำจนคุ่น มันก็ไม่อยากทำ

ใครมีลูกมีหลาน เห็นว่าอะไรที่เป็นความดี บอกลูกบอกหลาน ครั้งเดียวไม่พอ ต้องใช้คำว่า “จำจ้จ้ไซ” ไม่งั้นไม่ได้ลูกหลานดีหรอก อย่าอ้างว่าได้บอกไปแล้ว ต้องยอมปากเปียกปากแฉะหน่อยลูกหลาน จึงจะได้ดี แล้วตอนเราแก่เราจะสบายเพราะลูกหลานรู้ใจ

คุณยายยังบอกอีกว่า เพราะท่านรักความสะอาด จึงได้วิชาของพระพุทธเจ้า แล้วคุณยายก็เล่าความหลังครั้งออกจากบ้าน มาขอเรียนวิชาที่จะพาไปพบพ่อที่ตายแล้วจากหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ยายเล่าว่า

“กว่าจะถึงวัดปากน้ำ ยายต้องไปอาศัยบ้านคนอื่นเขาอยู่เป็นทอด ๆ ถึง ๓-๔ ทอด ไปอยู่บ้านใครก็ต้องทำให้เขาพอใจ เพราะอาศัยข้าวอาศัยน้ำเขา ยายช่วยเขาทำความสะอาดบ้าน จนเอี่ยมอ่องทุกซอกทุกมุม ตอนอยู่บ้านพ่อบ้านแม่ไม่เคยทำขนาดนี้ เพราะชอบออกท้องไร่ท้องนา ช่วยพ่อทำนา

บ้านสุดท้ายนี้ใกล้จะถึงวัดแล้ว ยายต้องรีบทำงานให้เร็วที่สุด สะอาดที่สุด จะได้ขออาศัยเรียนวิชาธรรมกาย และฝึกสมาธิพร้อมกับเจ้าของบ้านเขา ซึ่งขณะนั้นมีแม่ชีชื่อแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น มาสอนให้เจ้าของบ้านเขาพอใจยายมาก เขาจึงยอมให้ฝึกสมาธิด้วยจนได้ธรรมกายแล้วยังยอมให้แม่ชีทองสุกพามาเรียนต่อกับหลวงพ่อดปากน้ำอีกด้วย

พอได้ธรรมกายแล้วก็เลยยิ่งทั้งรู้ทั้งเห็นว่า ความสะอาดนี้สำคัญมาก ต้องสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ จะมีความสกปรกติดอยู่ไม่ได้เลย เพราะมันติดข้ามภพข้ามชาติ ทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ยาก”

ความสะอาดมีอนุภาพถึงขนาดนี้เล่า คุณยายถึงไม่ยอมให้ใครทิ้งความสกปรกไว้ให้ท่านเห็น จนบัดนี้แม้อายุท่านจะถึง ๘๐ ปีแล้ว ท่านก็ยังพยายามสั่งสอนจ้จี้จ้จ้ให้ลูกศิษย์ทุกคนรักความสะอาดอยู่นั่นเอง

บุญของอาตมาแท้ ๆ ที่คุณยายให้โอกาสคนแต่งตัวปอน ๆ สกปรกอย่างอาตมาในครั้งนั้น ผ่านการคัดเลือกรอบแรก จนได้มาเป็นลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่ง

ภายหลังอาตมาจึงได้ทราบเพิ่มขึ้นอีกว่า คุณยายไม่ได้มองเห็นอาตมาด้วยตาเนื้อของท่านเท่านั้น หลวงพ่อธัมมชโยเล่าให้ฟังว่า

“คุณยายสั่งให้ตามตัวมาให้ท่าน บอกแต่เพียงว่าอยู่ในเกษตรเพิงมา แต่ไม่บอกว่าเป็นใคร ตอนแรกก็ไม่นึกหรือกว่าจะใช่”

เฮ้อ...เคราะห์ดีที่อาตมาไม่ถูกคัดทิ้งเสียตั้งแต่ระดับสายตาลูกศิษย์ จึงอยากฝากข้อคิดกับทุกคนไว้ว่า ความประทับใจเมื่อแรกเห็นนั้นสำคัญมากนะ

ในระหว่างสร้างวัด คุณยายยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยสอนเสมอว่า ความสะอาดของวัดวาอารามจะดุดับจ้ยการสร้างวัดมาเอง ไม่ต้องออกไปวิ่งหาให้เหนื่อย เพราะฉะนั้น พระทุกรูปในวัดพระธรรมกายจึงดำเนินตามนโยบายรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด